

MILIJONIERIAUS
Skola

AGNĖ BAUSIENĖ

J/DALIS

óbuolys.

AGNĖ BAUSIENĖ

MILIJONIERIAUS *Skola*

J / DALIS

Romanas

o.

PIRMAS SKYRIUS

Spaudžiau telefoną rankoje taip smarkiai, kad šis net pradėjo traškėti. Padėjau į šalį, o rankos liko sustingusios virš stalo. Kelias sekundes tiesiog sėdėjau, spoksodamas į niekur, leisdamas Samantos žodžiams aidėti mano galvoje. Jos balsas buvo kupinas skausmo, o mano atsakymai – šalti kaip plienas. Taip turėjo būti. Kitaip negalėjau.

Bet žinojimas, kad pasielgiau teisingai, neišgelbėjo nuo smūgio į krūtinę. Skausmas fizinis, aštrus, tarsi kažkas iš manęs būtų išrovęs dalį manęs paties. Jos žodžiai, kupini nevilties ir priekaišto, dar ilgai degino sąmonę.

„Ar dėl to, kad tau nerūpiu?“ – šie jos žodžiai įstriogo giliai viduje. Jie mane sudrebino labiau nei norėjau

pripažinti. Bet turėjau tai padaryti. Samantos ir mano pasauliai nesusilieja. Negali susilieti.

Tačiau nebuvo laiko ilgiau gilintis į skausmą. Nuvijęs mintis atsigręžiau į kambarį. Grindys buvo kruvinos, o prieš mane klūpėjo vyras. Jo drebančios rankos už galvos, akys – kupinos baimės. Veidas išmuštas prakaito, o kūnas įsitempęs taip, lyg vos laikytųsi nesubyrėjęs.

Mano rankoje vis dar buvo ginklas, šaltas, užtikrintas. Nukreipiau jį tiesiai jam į kaktą, mano judesiai buvo instinktyvūs.

– Kur mes sustojome? – paklausiau ramiai, tačiau kiekvienas žodis buvo sklidas grėsmės.

Vyras prarijo seiles, akivaizdžiai kovodamas su panika.

– Aliotai... aš sakiau tiesą! – jo balsas virpėjo. – Mes nekontroliavome tos siuntos. Tai buvo Dmitrijaus nurodymai, ne mano sprendimas...

Dmitrijus. Tas vardas buvo lyg nuodingas dūris. Žinoma, jis. Tas pats suktas, niekada iki galo nesilaukantis susitarimų žmogus.

Žengiau žingsnį į priekį, o vyras dar labiau susigūžė.

– Dmitrijus, – pakartojau lėtai, leisdamas jo var-
dui nuskambėti ore kaip nuosprendžiui. – Ir tu nori,
kad patikėčiau, jog buvai tik vykdytojas?

Jo akys prašė malonės, bet aš buvau ne tas žmogus,
kuris ją suteiktų be priežasties.

– Pasakysi jam, kad pasiruoštų, – mano balsas bu-
vo šaltas kaip ledas. – Pasakysi, kad jei dar kartą ma-
nęs nepaisys, pats jam parodysiu, ką tai reiškia.

Jis karštligiškai linktelėjo, rankas dar labiau su-
spaudęs už galvos.

Nuleidau ginklą, bet rankoje vis dar jutau jo svorį.
Mano pasaulyje tai buvo ne įrankis, o būdas išgyven-
ti. Ir dabar jis vėl atliko savo paskirtį.

– Dink iš čia, – pridūriau. Mano žodžiai skambė-
jo kaip kirčiai.

Jis nebesileido į kalbas. Pakilęs ant kojų, išlėkė pro
duris, palikdamas mane vieną su savo mintimis.

Atsisėdau ant kėdės, pistoleto dar nepaleidau iš
rankų. Laikiau jį tvirtai, tarsi tai būtų vienintelis da-
lykas, galintis sutelkti mano mintis, kol jos vėl sugri-
žo prie Samantos.

Jos atvaizdas buvo toks ryškus, toks tikras,
kad vos galėjau išlaikyti ramybę. Aš priverčiau ją

manęs nekęsti, bet tai buvo vienintelis būdas ją apsaugoti.

Giliai įkvėpiau ir atsilošiau kėdėje. Vienintelė priežastis, kodėl ji dar buvo saugi, kad ją atstūmiau. Kad neleidau jai likti mano pasaulyje.

Ir vis dėlto tas pasaulis, kupinas tamsos ir pavojų, dabar man atrodė dar tuštesnis nei bet kada anksčiau.

Dar kelias akimirkas žiūrėjau į duris, pro kurias ką tik išbėgo tas vyras. Kambarys skendėjo tyloje, tik ore tvyrojo sunkus šviežio prakaito ir kraujo kvapas. Bandžiau sutelkti mintis į tai, kas manęs laukia, tačiau jos vėl ir vėl grįždavo prie jos – Samantos.

Dabar už viską labiau norėjau tiesiog ją apkabinti. Pajusti jos šilumą, laikyti ją savo glėbyje ir pasakyti, kad viskas bus gerai. Bet žinojau, kad taip niekada nebebus. Mano pasaulyje tokių dalykų tiesiog nėra. Buvo kvaila net galvoti apie tai.

Atitraukiau akis nuo grindų, kur vis dar matėsi kraujo dėmės, ir mostelėjau savo apsaugininkui, stovėjusiam netoliese.

– Sutvarkyk viską, – tarstelėjau trumpai, o mano balsas buvo toks šaltas, kad vos atpažinau pats save.

Nemėgau žiūrėti į kraują. Tai buvo vienas iš ne-
daugelio dalykų, kuris mane vis dar trikdė, net po
visų šių metų. Kraujas buvo ženklas, kad mano gyve-
nimas, mano pasaulis yra toli nuo normalaus.

Apsaugininkas linktelėjo ir tyliai ėmėsi darbo. O
aš lėtai atsistoju, jausdamas kaip mano raumenys
priešinasi po ilgos įtampos. Nukreipiau žvilgsnį į iš-
ėjimą, bet dar kartą stabtelėjau, akimis perbėgdamas
per kambarį. Grindys, stalas, net sienos – viskas čia
priminė tai, kas ką tik įvyko. Bet svarbiausia, tai pri-
minė tai, kas būtų nutikę... Jei Samanta būtų čia atė-
jusi... jei būtų tai pamačiusi...

Ši mintis mane sukrėtė labiau nei norėjau pripa-
žinti. Giliai įkvėpiau, lėtai, stengdamasis išlaikyti
kontrolę, ir pasukau durų link. Turėjau nusiplau-
ti viską – tiek prakaitą, tiek kraujo kvapą, tiek savo
mintis.

Įėjęs į vonios kambarį, užrakinau už savęs duris.
Nors buvau savo namuose, savame pasaulyje, kartais
net ir čia norėjosi privatumo.

Atsirėmęs į praustuvę pažvelgiau į save veidrodyje.
Mano marškiniai buvo truputį sutepti, švarkas

atrodė pasiglamžęs. Plaukai išsitaršę, o veidas – pavargęs, nors akyse vis dar degė šioks toks pyktis.

Nuplėšiau švarką nuo pečių, numėčiau ant grindų ir atsegiau marškinių sagas. Po truputį atidengiau savo odą, kuriai nelabai rūpėjo visa, kas vyko viduje. Mano kūnas visada likdavo tvirtas, net kai galvoje grūmėsi mintys.

Įlipęs į dušą, atsukau karštą vandenį ir stovėjau po srove, leisdamas jai nuplauti dienos įtampą. Vandens šiluma maloniai glostė odą, bet mintyse vis dar sukosi tas pats veidas. Jos veidas. Jos akys. Jos balsas.

Samanta šiandien buvo visai arti. Už tų vartų, kur ją sustabdė mano nurodymu. Ji buvo vos už keliolikos metrų nuo šio kambario, nuo pasaulio, kurio nenorėjau jai rodyti. Ar sukelti jai pavojų.

Atsirėmiau rankomis į dušo sieną, leisdamas vandeniui tekėti mano galva. Bandžiau išstumti mintis apie ją, bet jos vis sugrįždavo. Kodėl ji vis dar mane persekiojo? Kodėl jos atvaizdas neišnyko, kai aiškiai pasakiau sau, kad viskas baigta?

Atsitraukęs nuo sienos nusiploviau veidą ir žvilgtelėjau į veidrodį per dušo stiklą. Vandens lašai lėtai

riedėjo per jį, iškreipdami mano atvaizdą. Tą akimirką jis atrodė toks svetimas.

Tada giliai įkvėpiau ir išjungiau vandenį. Negalėjau čia stovėti amžinai. Gyvenimas už šių durų nesustos, nesvarbu, kiek aš to norėčiau.

Apsivyniojęs rankšluosčiu išėjau į savo kambarį ir atsisėdau ant lovos krašto. Turėjau planų, tikslų, bet viskas atrodė taip miglota. Dabar mintyse buvo tik ji. Ir tai mane erzino. Nes žinojau – nesvarbu, kaip stipriai norėčiau ją turėti šalia, mano pasaulis ją sudaužytų.

Bet kartu suvokiau dar vieną dalyką – kuo labiau stengiausi ją atstumti, tuo labiau ją traukiau prie savęs. Ir giliai viduje man patiko tas jausmas. Net jei ir buvo pražūtingas.

Pasistengiau nuvyti mintis, bet vos tik pažvelgiau į patalus, akyse iškart iškilo jos atvaizdas. Nuogas Samantos kūnas, prigludęs prie manęs tą naktį, atrodė toks tikras, lyg tai būtų vykę vos prieš akimirką. Jos šiluma, kvapas – viskas grįžo su tokia jėga, kad iškart papurčiau galvą, bandydamas išvaikyti tas mintis.

Bet to buvo neįmanoma atsikratyti. Nuo to lemtingo ryto, kai įsakiau apsaugininkui ją išvežti, mintys apie Samantą įsikibo į mane ir niekaip nepaleido. Stengiausi susitelkti į darbą, į savo pasaulio chaosą, bet ji nuolat kirbėjo kažkur giliai mano sąmonėje.

Įsmeigiau akis į grindis, bandydamas susitelkti į ką nors kita. Pasaulis nenustojo suktis. Reikalai nesusitvarkys patys, o mano gyvenime nebuvo vietos blaškymuisi dėl kažko, kad ir kokia ypatinga ji būtų. Bet ji nebuvo tiesiog „kažkas“. Samanta... Samanta įėjo į mano pasaulį taip giliai, kad net dabar, kai jos čia nebėra, jaučiau jos buvimą.

Dabar ji saugi. Bent jau tai buvo vienintelis dalykas, dėl kurio galėjau būti tikras. Mano pasaulis buvo kupinas pavojų, chaoso, žmonių, kurie be jokio gailesčio pasinaudotų ja prieš mane. Ji to nenusiėmė.

Norėjau tiesiog viską mesti ir nuvykti pas ją. Atsistoti prie jos durų, pažvelgti jai į veidą ir pasakyti, kad padariau klaidą. Kad man jos reikia taip, kaip niekada nereikėjo nieko kito.

Bet tai būtų klaida.

Iškvėpiau giliai, bandydamas nuraminti tas mintis. Bet širdis plakė greičiau, lyg nenorėdama paklusti mano valiai.

Pažvelgiau į veidrodį kitoje kambario pusėje. Mano atvaizdas buvo tvirtas, nepriekaištingas, kaip visada. Bet tai buvo tik paviršius. Viduje jaučiausi sudužęs.

Norėjau paskambinti jai, bet žinojau, kad vos tik išgirsiu jos balsą, viskas, ką bandžiau suvaldyti, subyrės. Norėjau sužinoti, kaip ji laikosi, bet bijojau, kad jos atsakymai mane sunaikins. Jei ji man pasakytų, kad jaučiasi geriau, gyvendama savo gyvenimą be manęs, tai mane sudaužytų labiau nei galėčiau tam pasiruošti.

Švelniai uždėjau rankas ant lovos krašto, leisdamas savo kūnui pajusti baldų tvirtumą. Mano pasaulis visada buvo toks – tvirtas, struktūruotas, kontroliuojamas. Ir dabar tas pasaulis svyravo, nes į jį įžengė ji.

Kiekvieną dieną nuo jos išvykimo bandžiau save įtikinti, kad tai buvo teisingas sprendimas. Kad toks vyras kaip aš negali turėti nieko tikro. Bet kuo daugiau laiko praėjo, tuo labiau supratau, kad jos buvimas

mano gyvenime – vienintelis dalykas, privertęs mane jaustis gyvą.

Mano namuose jos nebuvo jau apie savaitę ir kiekviena diena buvo tikra kančia. Maniau, su laiku palengvės, bet darėsi vis sunkiau.

Iškvėpiau dar kartą, šįkart ilgiau, ir atsistojau. Negalėjau leisti sau prarasti kontrolės. Mano pasaulis buvo kupinas priešininkų, žmonių, kurie stebėjo kiekvieną mano žingsnį, laukdami kol suklupsiu. Jei leisčiau sau pasiduoti šiam silpnumui, jie tai pamatytų. Ir tai būtų pabaiga.

Vis dar jaučiau tą nepakeliamą trauką nuvykti pas ją. Bet žinojau – tai būtų ne meilė, o savanaudiškumas. Ir jei kažką žinojau apie Samantą, tai kad ji nusipelnė geresnio. Geresnio nei galėjau kada nors būti.

ANTRAS SKYRIUS

Reikalai su Dmitrijum buvo įtempti kaip niekada anksčiau. Jo vardas sukosi mano galvoje nuo tos akimirkos, kai pirmasis jo žmogus peržengė mano teritorijos ribas. Iki šiol mūsų santykiuose buvo subtili pusiausvyra – tylus susitarimas, kurio nė vienas neketino sulaužyti. Tačiau jis pirmasis išdrįso įkelti koją į teritoriją, kurią laikiau sava.

Dmitrijus visada buvo suktas, bet šįkart peržengė ribas. Peržengė taip, kad nebereikėjo žodžių. Man teko reaguoti. Jei leisi tokiam žmogui išsukti iš kelio nenubaustam, jis supras tai kaip silpnumo ženklą. O tokiam pasaulyje silpnumo negali būti.

Todėl ir reagavau taip, kaip reagavau. Įsitraukiau į Dmitrijaus pradėtą žaidimą, perduodamas aiškią žinią, kad taisyklės diktuoju aš. Tą vakarą, kai mano kambaryje klūpėjo jo žmogus, manęs nesustabdė niekas. Mano veiksmai buvo ne emocijos, o strategija.

Tačiau dabar buvo tylu. Per daug tylu.

Tokia tyla niekada nereiškę nieko gero. Mano pasaulyje po tylos visada ateidavo audra.

Žengiau į svetainę, kur buvo ramiai tvarkomasi po pastarųjų įvykių. Apsaugos vyrai dirbo nepriekaištingai, bet net jie jautė įtampą. Tai buvo tarsi nepaskelbtas laukimo metas – Dmitrijaus atsakas galėjo ateiti bet kurią akimirką.

Stovėdamas prie lango, stebėjau kiemą, kuriame nebuvo nė gyvos dvasios. Kiekvienas šešėlis, kiekvienas judesys tarp medžių man priminė, kad šis „per daug tylus“ laikas negali tęstis amžinai.

Dmitrijus buvo žinomas tuo, kad savo atsakymus paruošdavo lėtai, bet jie visada būdavo stiprūs. Ir vis dėlto negalėjau leisti jo planams mane paralyžiuoti. Mano galvoje visada sukosi kelios galimos strategijos,

bet nė viena iš jų negalėjo užpildyti šios akimirkos tuštumos.

Pažvelgiau į savo ranką su stikline brendžio. Skystis lėtai sukosi stikle, bet jo ramus judėjimas neatspindėjo nieko, kas vyko mano viduje. Nervai buvo įtempti, nors veidas to neišdavė. Per daugelį metų išmokau suvaldyti savo reakcijas.

Mintimis grįžau prie paskutinio susitikimo su Dmitrijaus žmogumi. Tą dieną tai buvo aiškus perspėjimas – ne tik jam, bet ir visiems kitiems, kurie stebėjo mūsų santykius. Jei būčiau leidęs tam įvykti be atsako, Dmitrijus būtų palaikęs mane silpnu. Mano pasaulyje to negalima leisti. Jei parodai silpnumą, tampa taikiniu.

Atsilošiau kėdėje, vis dar laikydamas stiklinę. Mano mintys vis grįždavo prie Samantos. Ji buvo visiškai kitokia nei viskas, kas mane supa. Tokia tikra, nesugadinta.

Norėjau, kad ji būtų saugi. Bet kiekviena mintis apie ją sugrąžindavo mane į realybę, kurioje saugumo nebebuvo. Ne tada, kai susiduri su tokiais žmonėmis kaip Dmitrijus.

Durys tyliai prasivėrė ir vienas iš mano apsaugininkų įžengė vidun.

– Nieko naujo, – tarė trumpai, bet jo balse jautėsi tas pats nerimas, kuris tvyrojo visame name.

Linktelėjau, leisdamas jam suprasti, kad gali eiti.

Po akimirkos kambarys vėl paskendo tyloje. Tik šįkart ta tylą buvo lygiai tokia pat grėsminga kaip ir mano mintys.

Pakėliau stiklinę prie lūpų ir gurkštelėjau bren-džio. Jo karštis nutekėjo gerkle, bet nesumažino įtampos, kuri kaupėsi mano kūne.

Dmitrijus laukė. Aš taip pat. Bet tai laukimo žaidimas, kurio baigtis visada vienoda – kažkas padarys pirmąjį judesį. Klausimas tik – kas ir kada?

Ne kartą grįžau prie tų vakarėlių, tų momentų, kai Samanta stovėjo šalia manęs, tarp žmonių, kurie niekada neturėjo jos matyti. Dmitrijus buvo vienas iš jų. Žinojau, kad jis matė ją bent viename iš tų vakarų. Galbūt net abiejuose. Ir dabar tas faktas lyg sunkus akmuo gulėjo mano mintyse.

Dmitrijus niekada nepamiršdavo detalių. Jei jis sužinojo, kad Samanta turi bent kokią sąsają su

manimi, tai galėjo tapti jo koziriu. Kerštas per silpnumą – tokios buvo jo taisyklės. O Samanta būtent ir buvo mano silpnybė, kurios jis tikrai nepaleistų pro akis.

Sėdėjau prie savo stalo, rankose laikydamas tuščią brendžio taurę. Kambarys buvo tylus, bet mano galvoje zujo šimtai minčių, kurios nedavė ramybės.

Samanta. Jos veidas vis dar buvo toks aiškus mano mintyse, kad atrodė, jog tereikia ištiesti ranką ir galėsiu ją paliesti. Bet tai buvo tik iliuzija. Aš ją išstūmiau iš savo pasaulio, kad ji būtų saugi. Kad nebūtų įtraukta į tai, kas dabar sukosi aplink mane.

„Ji dabar saugi“, – bandžiau save įtikinti. Bet ar tikrai?

Puikiai žinojau, koks žmogus yra Dmitrijus. Jis mėgdavo daryti dalykus lėtai, bet skaudžiai. Jis puikiai mokėjo manipuliuoti ir naudotis silpnybėmis. Jei suprato, kad Samanta man kažką reiškė, ji galėjo tapti jo taikiniu. Ši mintis spaudė mano krūtinę lyg geležiniai gniaužtai.

Turėjau kažką daryti.

Mostelėjau apsaugininkui, stovinčiam netoliese, ir jis priėjo prie manęs.

– Noriu, kad užmestum akį į Samantą, – pasakiau tvirtai, bet nedaugžodžiaudamas.

Jo veide pasirodė lengva nuostaba, bet jis nesileido į klausimus.

– Iš tolo, – pridūriau. – Nesirodyk, nebent tai būtų būtina. Bet jei kas nors pasirodys įtartina, noriu apie tai sužinoti pirmas. Iš karto.

Apsaugininkas linktelėjo, supratęs mano nurodymus.

– Ji neturi žinoti, – dar kartą pabrėžiau.

Jis vėl linktelėjo ir išėjo, palikdamas mane vieną su savo mintimis.

Atsistojau ir priėjau prie lango. Naktis už jo buvo tamsi, o gatvės žibintai metė silpną šviesą ant grindinio. Iš čia atrodė, kad pasaulis tobulai ramus, bet tai buvo apgaulė. Tą ramybę galėjai jausti tik tol, kol kažkas nepersmelkdavo tavo kasdienybės.

Atsargiai palenkiau galvą į šoną, galvodamas apie tai, kaip lengvai galėjau ją įtraukti į visa tai. Samanta buvo lyg šviesa mano tamsiame pasaulyje, bet dabar tai galėjo tapti jos pačios pražūtimi.

Kodėl leidau jai dalyvauti tuose vakarėliuose? Kodėl nepagalvojau apie pasekmes? Dabar jau buvo

Skaitykite likusius
220 iš 240 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Meilė, kuri peržengia ribas.

Samanta bandė jį pamiršti. Aliotą – pavojingą, neprieinamą, kerintį savo tamsa vyra, kurio galia prasideda ten, kur baigiasi taisyklės. Praėjo vos kelios savaitės nuo jų išsiskyrimo, bet jo prisilietimai vis dar degina prisiminimuose, o neišsakyti žodžiai tapo našta, sunkesne už bet kokią skolą.

Aliotas mano, kad pasielgė teisingai – atstūmė ją, kad apsaugotų. Tačiau Samantos akys, jos švelnumas ir ryžtas įsismelkė į jo pasaulį giliau, nei jis kada nors būtų leidęs. Nuo tos akimirkos, kai ją prarado, jo pasaulis sugriuvo, o ramybę pakeitė karštas troškimas.

Ir kai į jo valdas įžengia priešai, jis supranta – Samanta gali tapti lengviausiu jų ginklu.

Jis prisickia sau vieną dalyką – niekada nelsis jai patekti į pavojų. Net jeigu pats turi tapti tuo pavojumi.

Kupinas įtampos, aistros ir emocinės gelmės romanas, kuriame meilė tampa ne tik jausmu, bet ir kovos lauku. Ar Aliotas pajėgs išpirkti savo klaidas, kol dar ne per vėlu? Ir ar Samanta pasirengusi sužinoti tiesą apie vyrą, kurio siela kupina tamsos... ir begalinės meilės?

SKAITYKITE PIRMAJĄ
ISTORIJOS DALĮ >

**Skaityk.
Komentuok.
Sek.**
linktr.ee/obuolys.lt

